

samfund, der ellers har taget imod dem og været gæstfrit og har huset dem her.

Det var ikke nogle klare svar, vi fik fra Socialdemokratiets formand på det spørgsmål, tværtimod. Stort set hele taletiden blev her for kort tid siden brugt til igen og igen at forklare, at statsministeren havde et ansvar.

Kl. 13.25

Vi synes, at det er på sin plads, at vi også bruger den her afslutningsdebat til at erindre om den meget alvorlige situation, landet stod i, det behov, der var for, at vi her i landet, også her i Folketinget, faktisk stod sammen imod de her forfærdelige, uhyrlige tilstande, der viste sig rundt omkring, og at man ikke havde forsøgt at drive indenrigspolitisk spil, plat, på den meget alvorlige situation, vi stod i. Men det var det, vi oplevede, og derfor bør man også lige erindre sig, at det faktisk var sådan, det var.

Det var ikke bare Socialdemokratiet, fru Marianne Jelved brugte jo det her som udgangspunkt for at kalde statsministeren for en farlig mand; man kunne ligesom forstå, at Det Radikale Venstre følte mere afstandtagen til den nuværende statsminister end nogen sinde. Efterfølgende har der været et forløb, der kan skabe lidt tvivl om det, der diskuteres, og vi har nok ikke set afslutningen på det endnu.

I kølvandet på den store debat, vi havde, er der forskellige meningsmålinger, der meget godt illustrerer, hvori problemet måske særlig består; jeg vil gerne erindre Folketinget og alle andre, der lytter til den her debat, om nogle af de målinger, som vi oplevede på det her tidspunkt.

I Catinét var der en måling, hvor man spurgte om herboende muslimers holdning til forskellige aspekter af den her Muhammedsag. Man spurgte bl.a., om de krævede en undskyldning fra den danske statsminister, fra regeringen for tegningerne. 69 pct. af de herboende muslimer forklarede, at de krævede en undskyldning; 11 pct. havde fuld forståelse for afbrændingerne af danske ambassader og afbrænding af danske flag. Nå jo, men så kom der jo i kølvandet på alt det her en demokratisk organisation, Demokratiske Muslimer, som vi vel så kunne fæste lid til. Der kom en måling, der sagde, at 13 pct. af de herboende muslimer bakkede op om den nye, såkaldt demokratiske organisation, 13 pct. – det var ikke mange.

Vi har for nylig haft en meningsmåling i Jyllands-Posten, der sætter det her med ytringsfriheden på plads og spørger:

Mener de, spørger man så altså de herboende muslimer, at ytringsfriheden bør stå højere end hensynet til religiøst funderede regler og traditioner. Målingen viser, at over halvdelen af de herboende muslimer svarer nej, aldrig. Det er 8,5 pct. af hele befolkningen, når man også tager indvandrerbefolkningen med. Måske de her få tal bare lige erindrer os alle sammen om, hvori en meget stor del af det problem, vi står med i det danske samfund, består.

Det andet hovedpunkt, jeg gerne vil bruge lidt tid på her i min ordførertale, er vores velfærdssamfund. Det er jo rigtigt, som det har været nævnt, at der på en række områder bruges flere ressourcer i dag på afgørende kernevel-færdsområder, end der er blevet brugt tidligere. Det har også været nødvendigt. Det er nemlig afgørende for Dansk Folkeparti, at vi i vores løbende prioritering af de offentlige midler bruger flere penge på de offentlige kerneområder, sundhed, det sociale område.

Det har givet sig udslag på forskellig vis, eksempelvis på sygehuse med de flere behandlinger med behandlingsgarantien: hvis det offentlige ikke kan behandle inden for 2 måneder, får man ret til at gå videre, tage penge med osv. osv. Det har givet sig udslag i, at vi har givet en ældrecheck, der i år har et omfang på 1,3 mia. kr., en ældrecheck, som 219.000 pensionister får, heraf får 180.000 den fulde ydelse på 6.300 kr. Det er ikke nogen bondegård, men det giver et lille bidrag til, at nogle af de pensionister, der har allermindst i det her samfund, kan få lidt ekstra. Det synes vi er rigtige initiativer; det har været nødvendigt at tage de initiativer.

Men vi ved også godt, at det ikke er nok, der skal mere til. Vi har de seneste uger set nogle forhold i specielt ældreplejen, som har vist, at de problemer, der var i slutningen af 1990'erne, ikke er væk. Der er stadig væk – selv om der er mange medarbejdere i ældreplejen, der hver eneste dag kæmper en god kamp for at skaffe ordentlige vilkår for de ældre, som virkelig gør en stor indsats og derfor jo også sikrer, at der mange steder er gode forhold – for mange områder, hvor forholdene ikke er acceptable. Vi har områder, hvor der er tale om decideret omsorgs-svigt, det vil vi ikke stiltiende acceptere. Vi mener, at det skal være sådan, at når man bliver ældre i det velfærdssamfund, vi har, skal man vide, at der bliver taget hånd om en på en værdig, ordentlig måde, og at det sker overalt i landet, på alle vores plejecentre og i alle hjem, hvor ældre har behov for at få hjælp.